

Зоран Д. Луковић

ПОЛИЦИЈА И СЕКТЕ

Преузето са <http://www.glas-javnosti.co.yu>

САМОРАЊАВАЊА И САМОУБИСТВА

У лето 1987. Дежурна служба Секретаријата у Београду позвана је да изађе на лице места у једном од новобеоградских блокова. На плочнику испред једне вишеспратнице лежало је беживотно тело девојке.

Оно што је било карактеристично то је да је била нага, а на телу су јој били исцртани крстови, али наопачке. Смрт је констатовала служба Хитне помоћи. У стану где је живела није затечен нико. Касније смо разговарали са родитељима. У неповезаном разговору сазнали смо да је покојна била студент фармације, тачније апсолвент, да је дуго имала младића са којим је раскинула осам месеци пре тог несрећног догађаја, те да се после тога није забављала ни са ким, али да су је времена на време посећивали неки младићи.

Пошто су инсистирали да им се повери и каже где то излази, постоји ли нека нова љубав, одрично је одговарала, рекавши само да су и они студенти, нешто млађи, и да су нешто ново у њеном животу. На примедбу родитеља да им се не свиђа њихово понашање, да су често алкохолисани, одговарала је да јој се свиђа баш та њихова слобода и понашање без предрасуда и комплекса, да се добро проводе, да се баве музиком и да су панкери, и то не само јер слушају и свирају панк-рок музику, него и што живе тим животом, неконвенционални и својевољно. Тврдила је да је то прави избор, да јој се њихово храбро и слободно држање свиђа.

Такође је прихватила и њихову склоност ка сатанизму. Већ су се били и назвали "Сатаниним следбеницима" и планирали да оснују групу са тим именом. Покојна је више пута одржала родитељима предавања о овом "наопаком устројству света и система вредности", те да је прави пут "пут слободе, страсти, пожуде", дакле пут Сатане. Криминалистички анализирано, случај је чист и подводи се под оно "у стању нервног растројства извршила је самоубиство, скочивши са осмог спрата". Потребе да се идентификују "Сатанини следбеници" није ни било. Било је то једно од 150 самоубиства те године у Београду, али овог се сећамо посебно ових дана кад се проблематика секти актуелизује.

Јесен 1991. добро ће памтити сви, а поготово радници МУП-а Србије. Почео је рат, политичка ситуација била је напета, почела је мобилизација, серија убистава и других видова насиља. Посла преко главе. Помињање "Црне руже", морам признати, ништа нам није значило. Ишли смо са увиђаја на увиђај. Тих дана у својој кући обесио се један младић. Ништа на лицу места није указивало да је евентуално неко трећи умешао прсте. Нисмо се дуго ни задржали на месту несреће. Ипак, у неизбрисивом сећању остају речи покојниковог млађег брата, далеко, присебнијег од родитеља.

Покушавао је да објасни да су неки другови покојног брата Игора већ на фронту, а да су и он и преостали другови очекивали позив, те да су потпуно откачили, да се не трезне и да само понављају једно исто - да је, наводно, "Ђаво све узео под своје, да треба убијати или се убити". Посећивали су се од куће до куће, а ишли су и на гробља и у цркве и то све онако у групи. Рекао нам је да је више пута хтео да пође са њима, али да су га избегавали. Помињали су такође, а он није знао зашто, "Црну ружу". Није успео да разлучи да ли су они припадници те групе или организације, или су тражили њене чланове. "Сви су носили некакве звезде на ланцима. Замишљали су себе, шта ће и како ће на фронту.

Покојни Игор је често тражио од мајке да не испржи месо до краја, већ да остане крви, јер му је свежа крв потребна ради снаге. Носио је неку звезду на ланцу и љубио ју је сваки пут пре ручка изговарајући неке неразумљиве речи". Не знам ни како смо успели да утешимо овог дечака. Скоро смо посетили кућу покојног и дознали од комшија да су му се родитељи опет после тога одлучили на дете и 1993. добили сина. Такође, 1994. продали су кућу и емигрирали за Канаду.

Сукоб генерација постоји од како је света и века. Родитељи и деца сучељавају се по разним питањима. У конкретном случају радило се о сукобу који је више личио на дијалог. Отац, професор социологије и син, студент физике. Отац, киван на сина јер не даје испите, долази из свог места да укори сина или да просто види о чему се ради.

Криминал буја, дроге је свуда, шта све може да помисли човек из унутрашњости. Тим пре што је син био одличан ђак и прве две године дао у року, а ову трећу ни да започне. После уводних питања прешли су на тему. Испоставило се да је син у много важнијим пословима него што су студије. Наиме, приступио је Баптистичкој цркви, где има много обавеза, те да за сада нема времена за "свакодневне тричарије". Отац, зачудо сјајно поткован, почео је да контрира сину и његовом вредносном систему. Дискусија се распламсала. Почела је и свађа. Син није имао аргументе, већ је, изнервиран, извадио пиштољ, за који отац није ни знао, рекао "оживећу поново" и пуцао себи у главу. И то се дешава. Било је то у зиму 1992. у једном граду у источној Србији.

СМРТ БРАНКЕ ЈЕХОВИНОГ СВЕДОКА

Не знам уопште под шта да подведем свесно одбијање трансфузије крви припадника секте Јеховиних сведока, после чега исти тај припадник умире.

(Да подсетим: по учењу Јеховиних сведока, човекова душа је у крви, те је боље умрети богоугодан и имати предујам за спасење, него примити ко зна чију крв и живети грешан. Чему живот у греху, Армагедон је ионако близу и ваља остати неогреховљен зарад спасења. Ово својеврсно самоубиство десило се такође 1992.

Постоје чланови секте који уживају посебно угодан третман. Не морају рано устајати, мисионарити сатима по улицама, бубати учење секте, мантрата и слично. Старешине секти сјајно умеју да препознају квалитетне, паметне и доминантне чланове.

Такви обично само отаљавају задатке у секти и једино што морају јесте да присуствују службама и да онолико колико је то неопходно тумаче јеванђеље, медитирају, мантрају. Њихово је да буду што успешнији у својој професији, те да сходно томе заузму што је могуће истуренију позицију.

Бранка је већ пет година била члан Јеховиних сведока. У том периоду завршила је средњу школу, а била је успешна и на факултету. Као апсолвент бирања је у ужи круг кандидата за асистента. Била је супериорна и у секти. Многи су тражили њено присуство у друштву, њено мишљење по неком питању. Била је, просто речено, вођа међу млађим члановима.

Оно што је карактеристично јесте да су јој старешине забрањивале да о свом чланству у секти прича породици. "Не би те тамо разумели", говорили су јој. Нису тако ни тражили да се супротстави било ком из фамилије, нити да било кога врбује. А у породици буквално нико ништа није знао. Уосталом, кад је неко одличан ђак, после тога и студент, кандидат за асистента, а при томе се уљудно понаша, онда родитељи немају разлога за примедбу нити да се мешају у њене мале тајне. Била је недеља, време ручка.

На позив да руча, Бранка је кренула у купатило да опере руке, међутим, то је потрајало. Родитељи и брат дуго су чекали да дође за сто. Најзад, брат је кренуо по њу у купатило да види зашто је нема. Затекао ју је обешену канапом који је био завезан за цев од канализације. Бранка никада није имала проблема са душевним здрављем. Родитељи су се стално питали зашто се убила. Консултовали су теологе и лекаре. Све укупно кад се зброји и анализира, узрок Бранкиног самоубиства, према психијатрима, могло би да буде тешко душевно стање у које је запала, а које је настало, сматра се, појавом једног младића у секти.

Његовом појавом и међусобним познанством пробудила се у њој девојка, разбуктала се љубав, а то је у колизији са програмом секте који брише емоције. Дошло је до сукоба у њој самој који она није била способна да реши. Супериорна и надмоћна на свим пољима - и у секти, и у породици и на факултету, а одједном тако слаба и сама. До јуче је било све на свом месту, све по програму, одједном се нашла у беспућу, где није имала решење осим тог последњег чина. Дијагноза тог несрећног догађаја јесте психијатријска, хипотетична и компатибилна са бројним случајевима других припадника секте које су обузимала слична стања и нагони у кризама који њихови ослабљени психоодбрамбени механизми нису успевали да разреше.

Те исте 1995. године у изнајмљеном стану на Звездари скончано је самоубиством вешањем младић од 23 године, избеглица, са пентаграмом на врату и остављеном поруком на којој је писало "Враћам се кући". Сигурно су погибија оца и брата на ратишту утицали на његово душевно здравље, али пентаграм и текст поруке указују на припадност било сатанистичкој секти "Црна ружа", било неком од њених огранака, што би могли бити "Сатанини следбеници", "Врата пакла" или нека неидентификована сатанистичка секта.

Дејан је живео у Далмацији. Када је имао 3 године, остао је без мајке, те је сву бригу о њему и старијој сестри преузео отац. После ратне голготе и уз пуно траума 1995. прелази у Србију, у једно београдско предграђе. Пре поласка одлучили су да се раздвоје, да не страдају сви ако дође до најгорег. Сестра је зато остала код фамилије покојне мајке у Далмацији. Дејан у Београду наставља школовање, а отац се такође запошљава. Више пута покушавају да са сестром ступе у контакт преко људи који су имали контакте са неким у Далмацији. Слали су писма, пакете, али није ишло. Одговори нису стизали.

Дејан је, по причи оца, у сваком писму позивао сестру да дође код њих, јер су они једна породица. Ван свега тога, Дејан опет има добре оцене, сналази се у новом друштву, бави се спортом.

Пред оцем нема тајни, прича му и о неким девојкама, иду на утакмице, у биоскопе, често разговарају о најразличитијим темама, али, по правилу, увек се враћају проблему како да ступе у контакт са сестром и како да је доведе. После неког времена Дејан је упитао оца да ли верује у духове и да ли зна да се духови могу призвати. Шта мисли о томе да он, дакле Дејан, призове духове сестре и мајке? Отац га, како сам каже, није озбиљно схватио, одговорио му је да су то само враџбине.

Разговори на исту тему понављали су се. После извесног времена Дејан је рекао оцу да је успео да ступи у везу и са сестром и са мајком, а у месту постоји жена која може да призове њихове духове. Отац је, опет не верујући, само одмахнуо руком и рекао му да се не замајава тиме. Међутим, Дејан је наставио контакте. Уопште, променио се, повукао у себе, ћутао, престао да излази са друштвом.

НАДА ВЕРОВАЛА У БАЊИЧКЕ ДУХОВЕ

Какве поруке је Дејан добијао, шта се последњих месеци дешавало, то отац више није знао. Углавном, све се завршило тако што је Дејан пуцњем у слепоочницу из очевог пиштоља извршио самоубиство.

Тачније, то је био покушај самоубиства, али је, нажалост, после неколико дана преминуо. Неколико дана после, оцу ће се јавити непознати женски глас и питати: "Да ли је Дејан умро?" После добијеног одговора, непозната је остала анонимна, спустила је слушалицу. Такође, отац је од Дејанових школских другова, неколико дана после сахране, сазнао да им је овај поручивао да за неколико дана одлази код сестре. Тако се једно иживљавање на спиритистички начин завршило трагично. Дејан је имао тек 13 година. Било је то у јесен 1996.

Те исте године, опет после серије спиритистичких сеанси, убија се четрнаестогодишња девојка из Београда, такође из очевог пиштоља. Како смо сазнали, покојна Весна имала је лоше оцене у школи, а врло строге родитеље у кући. На сеансама се призивао дух дотичних наставника да се одобровоље и питају је лакша питања. Међутим, наредних дана нико од њих није тражио од Весне очекивано градиво, већ нешто што она није знала. Тако се школска година завршила серијом закључених јединица, што је значило да Весна губи годину. Изгубила је годину, а сама одлучила да изгуби и живот. Додуше, у овом случају као и у претходном можемо да се упитамо није ли већ психа то двоје младих била пољуљана? Да ли би се можда то све исто тако десило и да није било призивања духова?

О спиритизму је већ писано и упозорено на опасности које може да носи са собом, стварајући својом сугестивношћу систем паралелних светова код практиканата, јер привидно даје шансу оном у невољи, тачније, служи као последња шанса. Ако се не искористи и та последња прилика, онда је та пољуљана психа још уздрманија, разочарење још веће, дакле, настаје општа безнадежност која код практиканата може да створи идеју о самоубиству.

Нада је била понос родитеља. Најбољи ђак у школи, примерна другарица која је свакоме помагала. У кући је све више одмењивала мајку. Све ју је интересовало. На студијама све саме десетке. Студент генерације. Неком ко је свестрано талентован, скученост, пасивност и немогућност било каквог рада више смета него неком просечном.

Тако настају проблеми. Једна перфектна девојка, са завршеним факултетом и просеком 9,78 не може да нађе посао. Ради се о 1991. години, години када почиње распад земље, рат, беспарица. Напушта је и дечко, са којим је мислила да се венча после запослења. Наравно, полако пада у депресију, али прихватајући се сваког понуђеног посла, уз постдипломске студије и разумевање родитеља, те пријатеља психијатра, враћа јој се оптимизам, почиње да се забавља са младићима и после неколико краћих веза 1995. упознаје новог дечка, свакако новокомпонованог и назови верника.

Често јој прича о борби демона и анђела, те да све боље успева да препозна "демонизовану" средину. "Бањица на којој ти живиш сва је нездрава и демонизована, јер ту је био логор. Бањица лежи на костима мртвих чији духови обузимају људе који живе ту. И твоју болест су проузроковали бањички демони". Невероватно је колико је Нада њему веровала.

Веровала му је до те мере да су јој се вратили симптоми депресије и појавили симптоми шизофреније. Он је радосно у свему томе видео потврду своје продуховљености. Родитељи су реаговали на време и опет одвели Наду код психијатра који је преузео адекватну терапију. Међутим, Нада је добила још једног терапеута, једну жену "исцелитељку" која има способност истеривања злих духова, а коју јој је препоручио дечко.

Такође, дечко ју је наговарао да што пре напусте Бањицу. Напустивши психијатра, Нада се, како је после причао отац, одлучује да је лечи ова исцелитељка, јер она то може брже да разреши, а добила је и неке лекове од ње. Управо се разрешење брзо и десило, неколико дана касније, и то самоубилачким скоком са петог спрата. И ово се десило 1996.

"Дарко, пробуди се, ови људи желе да попричају са тобом", звала је медицинска сестра младића са кружним завојем изнад леве шаке. "Изгубио је доста крви, исцрпљен је", додала је сестра док смо ми стрпљиво чекали да се он пробуди. "Да нисте ви можда из скупштине?", унезверено и доста гласно питао је Дарко.

Били смо збуњени. "Не, ми смо из полиције, само бисмо да накратко поразговарамо", одговорисмо, све мислећи да је младић, који је пресецањем вена покушао самоубиство, потпуно душевно оболео. Међутим, он је нагло устао, тражио да покажемо службене легитимације, а онда тихо почео да прича:

"Морам укратко да вам испричам. Морао сам ово да урадим, тако ми је дошло, али нисам баш дубоко засекао. Умемо ми из Босне са "ћакијом".

МИСИОНАРЕЊЕ И БУБАЊЕ БИБЛИЈЕ

Прошле године остао сам без права на дом. Куда ћу, где ћу - налетим на Јеховине сведоке.

Сви их нешто оговарају, а ја ко велим да се овајдим од њихове бриге. Уђем са њима у разговор, запиткујем, све ме интересује, не стижу да ми одговоре колико ја питам. Зато ме и позваше у скупштину, како они зову своју цркву. Кад сам ушао, сви су устали, аплаудирали и похрлили ка мени. Окренуо сам се, мислећи да је иза мене ушао Здравко Чолић или неко већ познат. Сјајно је почело. Две недеље сам становао код неких рођака, и у скупштину сам редовно одлазио. Пожалим се онда да немам стан и обећаше ми бесплатан смештај за десетак дана код неког од "браће". 'Охо-хо', радовао сам се у себи. Тих десетак дана сам почео и нешто да им помажем. Нешто су крчили.

Затим сам добио и неке часописе да поделим на земунској пијаци. 'Боже, да ме не види неко од колега са факултета', размишљао сам. Но, то прође и ја се сместих код једног Небојше у кућу. Цела му је породица била у јеховистима. Тако је почела моја катастрофа, али не могу то ни да причам, само ћу да набрајам: најпре су ме крстили, затим су ме прогласили пиониром, то им је неко звање за почетника. Онда ме обавезали да се заветујем да ћу као пионир 100 сати месечно да мисионарим, да ћу редовно на састанцима у скупштини припремати тумачење одређеног дела Библије, да ћу по потреби разносити часописе и други пропагандни материјал, да ћу испуњавати све обавезе које ми се наложе у вези са одржавањем зграде скупштине, да ћу се у слободно време дружити само са браћом и сестрама јеховистима, да нећу пити алкохол нити узимати било које друге опијате, да ћу помагати Небојши и његовим родитељима у кући, да ћу ово, да ћу оно.. 'Хајде да пробам', мислио сам, 'најважније је да сам стан обезбедио, а ове ћу обавезе да отаљавам, биће времена и за испите, снаћи ћу се, проћи ће'. Шта се у ствари дешавало? У просеку 4 сата дневно сам мисионарио, 2 сата разносио часописе, 3 сата бубао Библију, спремајући реферат за скупштину, затим завршавао текуће ствари за старешине, помагао Небојшиним родитељима у кући и тек око 9 увече почињао да учим.

Ни са ким из старог друштва нисам могао да се видим, нисам могао да им се јављам телефоном, нисам могао да се јавим својима у Брчко, нико није могао да ми дође у посету, нисам имао право на девојку осим из редова јеховиста. Додуше, све је то могло, али само као вид мисионарења, јер сви они који нису међу Јеховиним сведоцима јесу 'демони' и нема им места у друштву јеховиста. Требало је, значи, да врбујем родитеље, девојку, старо друштво, да их све 'усрећим' и наметнем ову робију. Какав промашај! Зар сам то ја? За шта сам се продао? Стидео сам се све више самог себе. Ови људи имају право да верују у шта год хоће. Али, зашто мени то да се деси? Уосталом, био сам неискрен према њима. Одлучих зато да после три месеца напустим ову дружину. Тек је онда настала пресија.

Добро, свако на путу богопознања пада у кризу! Пут истине препун је искушења! Размисли још једном! Како можемо да ти помогнемо?', питали су. 'Да ме оставите на миру', рекао сам. 'Површно си савладавао лекције! Хајде да разговарамо за седам дана. Ево, не мораш у мисију три дана! Иди да обиђеш родитеље'.

Тако су ме обуздавали и одвраћали још два месеца док нисам побеснео и жестоко се посвађао. Поцепао сам часописе који су ми били при руци. Прекоревајућим гласом упозорен сам на понашање, а онда опет лаганим гласом: 'Да ли смо ми то заслужили? Је ли то хвала за помоћ? Је ли то понашање за царство небеско?'

'Колико је предвиђено да траје ова робија код вас, да знам када ћете ме пустити на слободу?', питао сам. На крају сам побегао код рођака, али су ме нашли. Проналазили су ме и у студењаку. Нису ме остављали на миру ни на факултету. Где год кренем - ето и њих. Кињили су мене и оне око мене. Одлучио сам да им се вратим, да стиснем зубе, да сам своју муку мучим, да размишљам о студијама, апсолвирам, па да нестанем из Београда. Од бруке кући нисам ишао, плашим се тек ће тамо доћи. Некако сам положио 4 испита и имам још 1, па да апсолвирам. Идем онда код тетке у Добој, ваљда им неће пасти на памет тамо да дођу. А ово на руци... падам у депресију с времена на време, па ми свашта пада на памет. Друго - значи ми мир, нормални ликови, па таман и у болници. Ако третман овде потраје, можда стигнем и овај испит да спремим, па онда да бежим." Тако је Дарко завршио причу. Било је пролеће 1996.

Познато је да приликом својих ритуала сатанисти приносе крвну жртву. Неки пут је у питању заклана мачка, неки пут пас, неки пут петао, а такоде и крв неког од присутних. Крв која потече пошто се засече прст приноси се на "олтар". Једном приликом, вероватно ради јачег ефекта, 17-годишњи Владимир из Новог Београда понео је очев пиштољ. Предложио је својим даркерима да он "части" то вече. Сакупили су се на старом месту, а то је једна зарасла и запуштена рушевина на Калемегдану.

После неколико сати загревања бенси-пивом (пиво са "бенседином"), Владимир се упуцао у ногу, уз овације присутних. Подигао је ту ногу на једну стену која је представљала жртвеник и преливао ју је својом крвљу. Његова крв преливала је и гомилу жу-жу пецива, која је ту стајала и којом је требало да се "причесте" присутни. Међутим, већ после двадесетак минута Владимир је почео да губи свест. Настала је паника. Неколицина иоле трезнијих просто га је одвукла до такси станице, а онда до Ургентног центра, где су му једва спасли живот. Било је то 1994. године.

ЗАШТО СЕ МЛАДИ УБИЈАЈУ

У зиму 1999. године скоком са деветог спрата једне новобеоградске вишеспратнице живот је изгубила Тања, студенткиња права. Тања је иначе била из околине Шапца. Студентски џепарац повећавала је радом у једној агенцији за пословну пратњу. Са газдом је имала, ако се уопште тако може рећи - коректан однос.

Баш те зиме агенцију је преузео Саша, нови човек, иначе присталица Ошоа Раџиша. У први мах, како причају запослене, није им сметало то што је медитирао, чак их је својим "поукама" ослобађао извесне гриже савести. "Секс, то вам је, у ствари, најсавршенија медитација". Ускоро је, међутим, газда почео да на "најсавршенији начин медитира" са својим штићеницама. Неке су због тога напустиле агенцију, али не и Тања.

Критичне вечери Тања је требало да иницира новог члана секте. Мислећи да се радио о редовном послу, по позиву газде дошла је на назначену адресу. Кад је схватила о чему се ради - успротивила се. Газда и његов сабрат, видно алкохолисани, почели су најпре да је убеђују, а затим и да јој прете. Тања је покушала да изађе из стана, али су је на силу задржали, а онда почели да туку и џепују одећу. Не могавши да издржи насиље, изјавила је да пристаје. Међутим, чим су ова двојица престала са батинама, она се придигла, затрчала до прозора и скочила.

Подвучимо чињеницу да се повећава број самоубистава младих... Оно што у нашем случају посебно забрињава јесте доста присутан и све већи број самоубистава младих који уопште нису припадали некој организованој духовно-настраној групи, секти, култу..., него су самоуко и као по правилу, ненаметљиво и неприметно прихватили сатанистички поглед на свет и окончали живот, на по запрепашћену околину неочекивани начин.

Често ми долазе забринуте родитељи деце која су нестала, мислећи да нису заврбована у неку секту. Пракса је показала да то најчешће није случај, али то никада унапред не можемо искључити.

Тога дана, био је 23. април, дошли су Маријини родитељи, са причом да је нису видели од јуче ујутро када је кренула у школу. Марија је имала близу 18 година и била је ђак ИИИ разреда средње медицинске школе. Била је често похваљивана од професора, одличан ђак, омиљена у друштву... Родитељи су имали пуно поверења у њу. Нису контролисали шта ради у соби, где излази, са ким се дружи, јер су ствари говориле да је све у најбољем реду. Када су телефоном најавили долазак, ја сам им рекао да уђу у њену собу и донесу ми неке њене записе, да забележе шта чита, коју музику слуша и слично.

Десила ми се јединствена ситуација. Ти узнемирени људи који су седели у мојој канцеларији нису имали појма шта пише у њеном дневнику и какве проблеме има њихова ћерка. Знали би да јој је претешко бремене вође, да тешко подноси то што се њена перфекција не цени него просто подразумева, знали би да јој је криво што не добија похвале, што нема право на емоције, на сузе, на слабости, на грешке, што је као таква неинтересантна младићима. Знали би да је самоуко кроз литературу ушла дубоко у хиндуизам, да још једино верује и нада се повољној реинкарнацији у неком будућем животу чији преспори долазак не може да сачека.

Зато испод датума 21. април стоји у њеном дневнику: "Сутра ћу се убити. Где год да се поново родим не може бити горе од овог што сада живим". Шокиран прочитаним текстом, погледао сам родитеље који су седели преко пута мене, иако забринуте, безазлено су ме посматрали, немајући појма шта пише у дневнику и не помишљајући на трагичан исход целе ситуације који је Марија дан раније најавила. "А, куда води пут до школе"?, упитао сам. "Кроз Звездарску шуму", одговорио је отац. Оставио сам их у канцеларији и отишао у Дежурну службу.

Замолио сам колеге да јаве патроли са тог рејона да прегледају стазу која кроз шуму води ка школи. Убрзо је станицом јављено оно класично полицијски: "Пронађен је леш особе женског пола, животне старости до 20 година, смрскане главе, с пиштољем у руци. Највероватније је самоубиство." "Има ли нешто још карактеристично?", упитао сам. "Да, школска торба, у ствари ранац жуте боје, неке књиге су поиспадале", стигао је одмах одговор. Била је то покојна Марија. Више младих у Србији трагично, самоубилачки су завршили свој живот верујући на неки свој начин у реинкарнацију, онако како су то чули из приче или прочитали из неке неаутентичне, нестручне књиге.

Славица и Илија венчали су се као адвентисти. Заједно су држали цвећару, преко дана вредно радили, а увече су тумачили Библију, или су се дружили са својим истомишљеницима. Децу нису имали. У свој храм ишли су, наравно, редовно. Суботом су празновали. Проблем је настао кад су испоруку цвећа преузели неки нови људи. Наиме, претходни су уредно, по договору, цвеће испоручивали петком, а ови нису могли никако другачије осим суботом или недељом.

"Онда, молим вас, нека буде недеља", инсистирао је Илија. "У реду, мада може да се деси да неки пут буде и субота", одговори један од достављача, који су се заиста и трудили да поштују жељу својих муштерија. Ипак, с времена на време наишли би и суботом. Илија је тада увек одбијао да прими пошилјку. "Али, господине, ми ћемо унети цвеће. Ви само потпишите доставницу." "Не долази у обзир", одговарао је домаћин.

ЖИВОТ ЈЕ ТАМНИЦА, ЈА ИЗЛАЗИМ ИЗ ЊЕ

Временом је Славица попустила и приликом једне доставе недељом предложила је да се ови најаве ако долазе у суботу. Она би се побринула да Илија тада не буде код куће. Тако је и било, али муж је зато сазнао и дошло је први пут до тешке свађе. Славица је наставила по своје и тако после неког времена зарадила и батине од мужа.

Ни то није помогло. Видевши да жену не може да "преваспита", Илија се обесио. "Боље да не живим оваквим животом...", писало је између осталог у опроштајном писму. То се десило 1995. у Панчеву.

"Живот је тамница. Ја излазим." То је још једна опроштајна порука, овога пута од младића који се убио тако што се отровао у родитељској кући у Крагујевцу, 1997. године. Звао се Бранко, студирао је медицину, имао 24 године и обожавао Алистера Кроулија. Цела соба била је облепљена цитатима из Кроулијевих књига, као и његовим сликама и представама "космичке интелигенције - Ајваза".

Случај је још шокантнији ако се узме у обзир да је реч о редовном студенту са високим просеком, који је живео у складној породици, те да никад није имао било какве симптоме душевног обољења.

Суштинско питање у области заштите јавног реда и мира, када је реч о верским сектама, јесте питање законске регулативе у овој области. Нови закон о верским заједницама, као и о удружењима грађана, обезбедиће, надамо се, поље дејства органа МУП-а, али не у смислу прогона припадника верских секти, већ испуњења њихових законских обавеза које постоје и поштују се и од стране традиционалних верских заједница: Српске православне цркве, римокатолика, јевреја, протестаната, муслиманске верске заједнице.

Дакле, објекат дотичне верске заједнице мора бити обележен правим именом, а не да се нека верска заједница крије иза неодређеног имена које указује на неко удружење или организацију. Морају бити укључени у регистар верских заједница, морају јавно истаћи време богослужења, морају се знати старешине истих и њихове квалификације.

Сходно претходним искуствима које имамо ми, али и други народи, са конкретном верском заједницом, требало би нормирати њихово деловање, у смислу забране злоупотреба верских слобода и права. Све то се тражи и подразумева од верских заједница свуда у свету, а и код нас важи за све традиционалне конфесије.

Дакле, с обзиром на непрецизност позитивног закона за сада се не може говорити о повредама јавног реда и мира у смислу лажног представљања, али се то као (модус операнди) верских секти убудуће мора имати у виду.

Било је доста повреда јавног реда и мира од припадника секти, углавном сатанистичких. Као пример могу се таксативно навести неки случајеви:

Увредљивим и сатанистичким натписима по зидовима наружене су многе цркве у Београду, међу којима је и римокатоличка на неимару, а од православних, Саборна, Св. марка и капела Св. Петке. Аутори ових натписа су "Црне шкорпије", Сатанске војводе", "Сатанина деца" и "Браћа Сатане", барем судећи по томе како су се потписивали.

Неке цркве и манастири демолирани су - порта манастира Љубостиње, манастир Св. Петке код Трстеника и Зајечарска црква. Опет су у питању сатанисти, и то "Регрути Сатане", како су се потписали.

"Сатаниној деци" и секти "Ватра пакла" ставља се на душу скрнављење неких гробова на Лешћу и Бежанији, а скоро је страдало и гробље у Смедеревској Паланци. "Даркери" су се прочули највише по уличним баханалијама и гласној музици по становима те је полиција више пута морала да интервенише.

Трагом кривичне пријаве против непознатог извршиоца за кривично дело убиство у покушају обрели смо се у Клиничком центру Србије, где је лежао оштећени. Имао је прелом базе лобање. Није био спреман за разговор. На адреси нисмо нашли никога, а у комшилуку смо чули само да се претходне вечери из стана Илићевих чула нека галама, али нисмо дознали ништа прецизније. Исто нам се поновило и наредна два дана.

Оштећени није спреман да прича, а у стану нема никог. Треће јутро испред канцеларије нас је сачекала жена педесетих година, са пуном торбом у руци, и замолила за разговор. Рекла нам је да је дошла да се сама пријави. Замоливши нас за тајност, рекла је да је њен син опасан, да припада опасној тајанственој организацији која се зове Ордо Темпли Ориентис, да је прави тиранин у кући и да редовно малтретира оца и њу. Да јој је неколико пута притискао јастук на главу, гушећи је, а онда би га подизао и кроз смех говорио да се шалио.

Рекла нам је да су му и другови исти, да је то опасна организација и да пазимо шта радимо. Критичне вечери била им је слава, Аранђеловдан, коју годинама славе и долазе им гости. Наједном, негде око седам увече, у стан је ушао њен син Пера и викнуо на оца. Јесам ли ја забранио славу? Тако је почела свађа, а онда је Пера дивљачки стегао оца за врат и почео да га дави. "Видевши да се мој Милан гуши, дохватила сам прво што ми је било под руком, а то је био онај старински млин за кафу, и ударила перу из све снаге у главу. зато вас молим да ме одмах сместите на сигурно место - у затвор. Ево понела сам и ствари."

СЛАВИШИ СЕ ЛИЧНО ЈАВИО ИСУС

После неколико дана разговарали смо са Пером који је испричао идентичну причу, саветовавши нас да ОТО није никаква странка и да би и ми као полицајци требало да се овенчамо титулом витеза, те приступимо реду ОТО.

Најважније је да се све завршило у кругу породице, да нико није доспео у затвор и да сукоба више није било. Перу данас, иначе, можете видети сваке недеље на литургији у једној београдској цркви, оженио се и има двоје деце.

Драган нам је све испрчао, отворено, уз нескривено кајање. Са женом се годинама није добро слагао, мрзео је кућу, јер се нон-стоп свађао те је тражио начин да се спасе тог пакла. Тако је почео да практикује трансценденталну медитацију. После неколико година, кад му је син порастао, увео је и њега у ТМ. Међутим, практиковање ТМ одразило се негативно на душевно здравље његовог сина. Уместо да се тада баве дететом, Драган и његова супруга константно су се свађали око тога ко је крив. Свађа је прерасла у тучу у којој је супруга задобила тешке телесне повреде опасне по живот - прелом три ребра, прелом вилице, напрснуће лобање и више хематома по телу.

Славиша је по много чему посебан пример. Адвентистима је приступио са 22 године тако да је те 1994. кад смо се упознали имао седам година чланства. Такође је 10 година био запослен као техничар у једној фирми. Служио је војску и, како каже, био у потрази за девојкама. Свесрдно је посећивао службе у адвентистичкој цркви, читао Свето писмо, и био, барем он тако каже, задовољан собом. Имао је какав-такав посао, друштво у цркви, са њима се виђао и у слободно време.

Они су били једнако скромни као он. Све се, дакле, уклапало, те је у миру и дубокој вери очекивао други долазак господа нашег Исуса Христа. Једне ноћи, у сну му се, каже Славиша, јавио Исус Христос и рекао му да до петка мора бити на брду Голготи у Јерусалиму, а да под хитно оде на Авалу и да се моли за мир. Сав занесен, Славиша се одмах обратио једном од авденистичких старешина, међутим овај му је одбрусио како је Славиша случај или за полицију или за болницу. Како је знао и умео, Славиша је у току ноћи стигао до Авале и попео се на споменик Незнаном јунаку.

Почео је пљусак, а Славиша се, не зна ни сам зашто, скинуо и почео да се моли за мир, а потом и да игра свој замишљени ритуал против сила зла, Луцифера. Затим се оклизнуо и стрмоглавио са споменика. У несвести су га, кад се разданило, пронашли посетиоци. Славиша је имао прелом руке и кључне кости и тежак потрес мозга. Све те озледе Славиша ће касније санирати, али нервни слом који је доживео те ноћи оставиће трајне последице. Славиша се подвргава неуропсихијатријској терапији, те се стање смирује. Но, после неколико месеци Славиша доноси одлуку да приступи пентекосталној цркви.

Посећује службе, чита Свето писмо, цитира изводе из јеванђеља. Када је његов отац, војни пензионер, који је последњих година преживео праву драму бринући о здрављу сина, поново видео Јеванђеље у синовљевим рукама, зграбио је књигу, бесно је исцепао и бацио кроз прозор. Славиша је, када је то видео, дохватио кухињски нож и убо оца у груди тик поред срца. Отац је преживео убод, а цео случај није ни пријављен полицији. Скоро смо заједно разговарали. Славиша је опет под терапијом, отац планира да тужи адвентистичку цркву зато што је, по њему, довела Славишу до лудила. Он је био војник, 10 година радио у фирми, здрав ушао међу њих, а изашао као тешки душевни болесник, опасан по околину, који мора имати сталног пратиоца.

Живка је радила као медицинска сестра у једном дому здравља у Београду. Имала је око 40 година, удата, мајка двоје деце. Живела је у складном браку, водила уредан живот. На радном месту била је омиљена. Као радник била је вредна и савесна, у стручном смислу пажљива, опрезна, али увек пуна оптимизма и позитивне енергије коју је преносила и на колегинице и на пацијенте, који су увек, а то су без љубоморе признавале и колегинице, прижељкивали да дођу у Живкине руке и просто се намештали да дођу до ње, било на превијање, било на ињекцију.

Радило се у две смене, од шест до 13 часова и од 13 до 20. Једне вечери, приликом повратка кући (а Живка је близу становала, па је увек ишла пешице), сачекала ју је група од пет-шест младића и напала је. Уз неколико почетних удараца, рвачким захватом оборили су је на земљу. Она је, наравно, почела да вришти и запомаже. Нападаци, су зачудо, осим што су је држали као приковану за плочник, престали да је ударају, а нису покушавали ни да је разоделу ради евентуалног силовања, што јој је прво пало на памет.

Шта се у ствари дешавало? Док су је двојица држала приковану за бетон, друга двојица су пришла са неком кантом и почела да је поливају бензином. Пети је већ држао упаљен "зипов" упаљач. Хтели су да је запале.

Њено непрестано запомагање привукло је пажњу младића и девојке који су седели на клупи недалеко од места догађаја. Такође су и станари који су изашли на балконе повикали на нападаче. Ипак, пожар је букнуо, а нападачи су се разбежали. Међутим, тада се младић са клупе бацио на живу буктињу, гасећи је својим капутом којег је држао у рукама. Живка је срећно прошла са лаким опекотинама. Међутим, ко су монструми који су покушали да запале живу жену. И зашто?

Истрага је дала резултате. Извршиоци су идентификовани. Били су то "Витезови Сатане". То је једна аутохтона група младића, даркерско-сатанистички оријентисана, којих је било између 15 и 20, са унутрашњом организацијом, вођом - главним витезом и члановима који су имали чинове: витез првог, витез другог и витез трећег реда, а имали су и своје ритуале на Новом гробљу, своје лозинке и своје обавезе-мисије.

КО СУ "ВИТЕЗОВИ САТАНЕ"

У једној масовној тучи против обичних даркера - рокера, један од витезова убуден је неким оштрим предметом у бутину. Да се ствар не би проширила и да полиција не би можда сазнала, витез се сам лечио и довео до тога да рана загноји. Онда је са измишљеном причом отишао лекару, а овај је прописао ињекције и редовно превијање. Баш кад га је Живка превијала, натечена рана је пукла, гној се излио, а пацијент вриснуо од бола. Ипак, уз доста муке, рана је опет очишћена, дезинфикована и превијање је завршено.

Правила чланова Витезова Сатане налагала су да се сваке вечери у договорено време окупљају у једном парку у центру Београда. У центру града је и тај дом здравља и место догађаја. Главном витезу сви потчињени полагали су рачуне о томе шта су радили, где су били тог дана, да ли им се неко замерио, и тако даље. Онда су се правили планови за сутрадан. Витез - пацијент испричао је шта му се десило у превијалишту.

Савет витезова првог реда, на челу са главним витезом, прогласио је сестра Живку вештицом и, уз заклетву Сатани, одлучили су да је запале. Тако је дошло до тог немилостивог догађаја у рано пролеће 1989. године. Витезове Сатане више нисмо имали прилику да срећемо, а није било ни повода за то. Не зна се ни да ли више постоје као организација.

Једна од карактеристика припадника свих малих верских заједница јесте самољубље и самопоштовање до самообожавања. Једном приликом, на пример, десила се тешка провална крађа у једној кући у предграђу Београда. Тако су радници МУП-а после увиђаја позвали људе из комшилука да кажу да ли су нешто чули и видели и да ли знају нешто у вези са крађом.

Људи су то примили сасвим нормално, сви осим једног. На наше питање због чега је нервозан, он је одговорио: "Добро, знам, радите свој посао, али како сте могли мене да позовете?" - Извините, али позвали смо цео комшилук, одговорили смо. "Да, а да ли ви уопште знате ко сам ја?" Ми одговорисмо да знамо име и презиме и ништа више. "Ја сам Јеховин сведок - ја не могу никад бити криминалац".

Баш скоро сам се сетио ове причике и констатовао да секте имају своја правила, али да и криминалистика има своје правило да нема шаблона. У последње време, кад криминал буја, посебну тежину задаје приличан број најтежих кривичних дела као што су убиства и разбојништва. Посебно место код разбојништава и све значајнију улогу добија такозвани "типер", онај учесник у делу који пронађе место или људе код којих се може урадити добар "улов", било у новцу, било у племенитим металима, било у скупоценој роби.

Ево шта се десило: младићи, дугогодишњи чланови адвентистичке цркве, одлучили су да, и поред свог правоверног учења, обезгреховљеног живота и беспрекорног познавања Светог писма, изврше провалну крађу код своје сабраће из исте цркве. То су, додуше, били старији и, знало се, богати муж и жена. За време извршења изабрано је време вечерње службе, кад су ово двоје обавезно у цркви.

Двојица извршилаца су, уосталом, често долазили у ту кућу и знали чега све има. Међутим, жена је добила грип и морала је остати у кревету. То њено присуство у неку руку је изненадило извршиоце. Ипак, један је са собом имао нож и одмах га је употребио наневши домаћици неколико убодних рана у пределу стомака и груди, од чега је ова умрла. Оно што је планирано да се украде - однесено је, дакле, после убиства. Убрзо после злочина извршиоци су ухапшени. То се све десило у околини Београда 1997. године.

С обзиром на то да је догађај који ћу сада навести медијски већ добро експлоатисан и да су подаци познати јавности, будући да је случај завршио на суду, овде ће бити дати потпуни подаци о извршиоцима и догађају.

Крајем лета 1994. године, у једном селу у околини Чачка десило се ритуално убиство. Страдала је старица Драгојла Ђокановић, тако што је била спаљена на ломачи у дворишту куће у којој је живела. Убиство су починили њена унука Гордана, ћерка Мила и зет Љубиша. Генеза овог убиства стара је двадесетак година. Ровићи су, као четврто дете по реду, добили сина Зорана, кога су, на жалост, изгубили. После њега одлучују се на још једно дете и добијају ћерку Гордану. Цело детињство и младост Гордана проводи запостављена, стално слушајући приче о покојном Зорану. Тако је било све док временом, како је расла, није себи доделила улогу да обрадује родитеље. Тако поставља себи два задатка:

1. Да пронађе вештицу која је отела Зорана

2. Да оживи Зорана.

Бавећи се дуго упоредо магијом и веронауком, Гордана идентификује вештицу која је отела Зорана и саопштава родитељима: "Баба Драгојла је вештица. Она је отела Зорана". Родитељи, у дугогодишњој депресији због смрти сина кога су толико желели, а већ и у годинама (58 и 51), почињу безгранично да верују Гордани. Дозвољавају да ова покуша да истера ђавола из баба Драгојле. Тако Гордана старицу често малтретира разним ритуалима. Шиша је до главе, везује, пушта јој крв више пута, па је старица била пуна убода - но, како је Гордана констатовала, то није давало резултате. Вештица је морала бити спаљена.

Критичног дана, покојној Драгојли најпре је дата последња шанса. Гордана и њој слепо покорни отац и мајка увијају старицу у ћилим, односе је до потока, те, држећи је у потоку, покушавају да исперу Драгојлу од злих духова. Ни то не успева.

Гордана је онда донела коначну одлуку о спаљивању. У дворишту куће оцртала је круг, а са оцем и мајком почела да износи ствари и покућство, те су тако унутар круга направили три ломаче. У једној од њих, угурана у расечено буре, налазила се баба Драгојла. Гордана, која је себе прогласила богом, наредила је да ритуал почне.

Отац и мајка, кроз наги, са црним повезима око главе, плесали су у круг, а Гордана је запалила ватру и махала изнад главе неким великим ножем. Неколико пута, у самртном ропцу, Драгојла је покушала да устане, али ју је Гордана тада ударала по глави тим великим ножем. Ватра је на крају претворила старицу у велику буктињу. Тако је завршено ово ритуално убиство.

ГОРДАНА ЈЕ УМИСЛИЛА ДА ЈЕ БОГ

Имаће после тога шта да кажу и криминалистички инспектори у МУП-у и вештаци - неуропсихијатри на суду.

Може се закључити да је Гордана, и поред тога што су је отац и мајка сматрали анђелом и богом, све време у својим шизофреним представама изводила управо магијско вештичарење. Бабу је за живота шишала, пуштала јој крв и слично. Само убиство такође је било магијско. Назови божанска мисија, одвија се само именом и речју, пре и за време убиства.

Др Бошко Јовичић у својој књизи "Бог и Сотона у Вучковици" каже: "Наиме, упражњавају се многи гестови, радње и користе се многи предмети који се не могу довести у везу са божанским функцијама. Примењен репертоар више одговара магијском ритуалу који свакодневно изводе новопечени видовњаци, пророци, исцелитељи и њима слични, чији се број на нашем простору стално увећава у последње време.

У свом дворишту, Гордана је оцртавала и оградила површину која представља неки вид светог божанског круга, космос у малом, на земљи; унутар њега она је суверена и непобедива. По окултној пракси, у њему је свако заштићен и може бити сигуран да његове мисли и идеје не могу бити угрожене и доведене у питање. Круг се у нашој цивилизацији сматра универзалним симболом, одвајкада је у употреби и верује се да делује заштитно у сфери психичког. У то њено светилиште сви одреда се, пре него што уђу, морају изути. Где се то посвећеници изувају када улазе? Гордана за себе рече да је хришћанка, православне вере, а за храмове те религије такво правило не важи.

У Горданиним рукама је и нож, главни магијски инструмент који симболизује вољу мага. Она њиме витла око глава присутних, неке њиме удара, друге повређује.

Свлачење до голе коже, паљене ватри, спаљивање свега сумњивог на ломачама, плес око огњишта, вриска и много тога чињеног и виђеног спадају у делокруг једног прастарог веровања о начинима истеривања злих духова, видови су древних гестова изразито магијског учинка и немају никакве везе са религијским верским обредима. Такво је и значење црних трака које су виђене око глава њених родитеља, када их је милиција затекла по завршеном чину спаљивања Сотоне.

Гордана (бог), изводила је поједине сеансе кружењем руку око глава посвећеника, пунила се и празнила енергијом, деловала као биоенергетичар, а тамне наочаре које је носила - реквизит су магијског ритуала.

У окултној пракси све те радње и инструменти имају сврху да у делокруг активности доведу већу и снажнију количину психичке енергије".

Толико од неуропсихијатра, др Јовичића. На крају, хоћу рећи да ово убиство није резултат агресије неке организоване групе или секте, али је сам чин окултистичко-магијски и, самим тим, сатанистички ритуал убиства, те се као такав нашао у овом тексту.

Пред сам крај 1994. године, у самом центру Београда убијена је малолетна девојка од стране, касније ће се испоставити, свог младића. Убиство је извршено тако што је извршилац изнео покојној неколико убодних рана у пределу груди и врата. То се догодило у стану извршиоца.

Родитељи покојне нису познавали извршиоца. У случају покојне Сање није било никакве верске настраности нити припадности верској секти. У разговору са Владаном, извршиоцем, сазнали смо да је он обузет Сатаном, те да га је овај одавно узео под своје. На питање има ли друштво са којим се дружи, одговорио је да се углавном дружи са демонима. Такође је изјавио да је његов пут, пут у пакао, у царство подземља у царство Сатане. Зато је и убио Сању, јер му је то јавио Некрофон, демон са којим је у последње време углавном у друштву. После тога пакао му не гине; Сатана ће бити умилостивљен. Биће му лепо.

С обзиром на краткоћу времена, нисмо успели дознати да ли се ради о члану неке сатанистичке групе или секте, или о појединцу који је сатаниста по личном опредељењу. Психијатријска вештачења, колико се зна, показала су да се ради о урачунљивој особи.

Пред судом је још отворен случај двеју девојака којима је, за сада у првом степену, суђено због основане сумње да су на бруталан начин са 133 убода ножем убиле једну старицу, иначе рођену бабу једне од њих. Обе ове девојке, што показују ове лутке на илустрацији, а и други материјали, практиковале су вуду-магију. Подсећам да се вуду-магијом покушава деловати на неког ко је удаљен и у те сврхе користе се слике или лутке особе на коју се жели утицати. Користе се, такође, и конач, платно, вуница и обавезно игла или сечиво којим се боцкају лутка или слика особе на коју се баца магија, или се, пак, лутка или слика везује или прекрива. Овај случај наводим само као још један пример за то каквој су врсти убистава склони практиканти магије, овог пута вуду-магије.

Љубинка већ двадесетак година ради као конобарица у једном ресторану на Ибарској магистрали. Њен посао није лак. Среће се и ради са свакојаким светом, остаје на послу до дубоко у ноћ. Ипак, зарада није лоша. Има породицу, мужа и двоје деце. За све ове године успевала је да се извуче из најразличитијих инцидената који се по ресторанима догађају с времена на време. Провокације упућене лично њој оштро је одбијала. Укратко - верзирана је за тај посао.

У лето 1998. године, пред само затварање ресторана, када је пошла ка женском тоалету, напала су је двојица гостију. Они су ушли у ресторан непосредно пре тога и наручили су само по једно пиће пред сам "фајронт". Када су је напали, пришли су јој с леђа, увукли је у тоалет који је био празан. Љубинка је почела да вришти.

ПЉАЧКА ПОСЛЕ ТУЧЕ

Нападаци су својим покретима показивали намеру да полно опште с њом. Најпре су јој поцепали хаљину, а потом су почели да врше блудне радње. Један од нападача стегао је Љубинку за врат да не би више вриштала. Утом су дотрчали присутни конобари, успели да развале претходно закључана врата, а онда су се ухватили у коштац са нападачима.

После краће туче, нападачи су побегли, али су успели да отму Љубинкин новчаник са пазаром од око 15.000 динара. Пребијена, сва у ранама, поцепане одеће, понижена и утучена. Љубинка је превезена у Ургентни центар. У болници је задржана неколико дана. Законски гледано, било је то класично разбојништво са тешким последицама у виду сексуалног злостављања.

После неколико дана пронађен је један од насилника. Признао је све што се догодило. Међутим, нарочито су биле занимљиве тетоваже по његовом телу. Ружа, змија, крст међу мртвачким главама (то јест, сахрањен крст), али и Св. Петка и Св. Никола. Чудан спој. Када смо од њега затражили да објасни тетоваже рекао нам је ово:

"Цело друштво има сличне тетоваже. За време рата у Крајини и Босни цео свет је нас, Србе, звао сатанистима. Тако смо и ми у крају прогласили себе "српским сатанистима". Хтели смо да кажемо да смо надмоћни. Покупили смо које где и како ко, сатанистичке симболе, а уз њих смо истетовирали српске светитеље како би наш сатанизам имао српска обележја. Па, онај Иранац, Салман Ружди, написао је "Сатанске стихове", ми нисмо арапски, већ српски сатанисти".

На наше питање зашто врши кривична дела, одговорио је: "Пијемо алкохол заједно са таблетама, препуни смо енергије. Док нас не ухвати сан радимо свашта. Тучемо се, нападамо жене, отимамо паре... У ово време и немамо да радимо нешто паметније".

Ово је прича о "јунаку" из околине Београда. Ова прича управо потврђује тезу о аутохтоности и децентрализованости сатаниста и простанистичких група у нас. Мали број наших сатаниста познаје каноне црне мисе. Највећи број наших сатаниста измишља сам своја правила, ритуале, симболе. Оно што је заједничко и за сатанисте повезане у међународне сатанистичке мреже и за аутохтон сатанисте јесте да је њихова активност увредљива за морал и деструктивна, како по појединца тако и по друштво.

У лето 1999. године у једном београдском предграђу десио се још један злочин чији су актери, говорећи у ужем смислу, практиканти црне магије, а у ширем смислу - сатанисти. Наиме, негде око поноћи прво ј дошло до свађе, а потом и до туче између оца и сина, и том приликом отац је извукао дебљи крај. Туча је за кратко престала. Отац је онда избезумљено дохватио кухињски нож и њиме убо најпре сина, а потом више пута и снају која је била у другом стању! Син је преживео, а снаја је подлегла повредама. После свега, отац је почео да боду и самог себе.

Овај случај је још на суду. Оно што можемо рећи јесте да је цела породица - отац, мајка, син и снаја - живела од црне магије, то значи бацања или скидања чини, ајања, прорицања судбине, призивања духова... Колика је улога свега тога у стварању девијантне свести, закључимо сами из претходна два случаја.

Неопходно би било изнети чињеницу да се многим новинарима, уопште људима који огољавају суштину деловања секти, прети било на улици, било пред кућом где станују, на радном месту или, пак, телефоном од стране, вероватно, људи који су у сектама задужени за безбедност.

Сигурно је драстичан пример Стевана, који је на 6. Светском конгресу о рехабилитацији у психијатрији, одржаном 1998. у Београду у центру "Сава", као жртва изнео своје искуство и искуство своје породице са трансценденталном медитацијом, која их је довела до душевног обољења. После неколико дана, неочекивано, на сред улице напао га је и сломљеном флашом у лице ударио (вероватно у намери да га унакази) непознат човек, који је рекао: "Нећеш ти више да причаш о медитацији, мајку ти...".

Случајеви нестанка лица, те тајног одласка у верске секте, појава су толико честа, рекао бих одомаћена. Наиме, ако у току врбовања кандидат увери старешину секте да је заинтересован да приступи, али да му то не би дозволили родитељи, кандидат се шаље у други град, па се отуд јавља родитељима. У другом граду у оквиру заједнице добија посао и смештај. Што се тиче малолетника, таквих случајева је било, али се у последње време не дешавају. Ниједној секти не исплати се да се компромитује.

Драстичан случај десио се са сектом "Божја деца". Наиме, мисионари те организације деловали су од 1984. и у Југославији. Циљ им је био да придобију нове чланове, како међу нашим грађанима, било житељима Београда, било избеглицама, тако и међу избеглицама из Албаније и Румуније, који су били смештени у кампу у Кошутњаку. Оба пута мисија је успела. Поред Албанаца и Румуна било је заврбовано и више десетина наших грађана који су били одведени у прихватилиште у Мађарској.

Међу њима је било неколико малолетних девојака од којих се неке више нису ни вратиле кућама. Све је то ова секта радила и другде у свету, али су многе државе оцениле да њена делатност представља кршење и злоупотребу слободне вероисповести, тако да је ова организација данас забрањена у више држава САД, као и држава Европе.

Тражећи саговорника управо из редова "Божје деце" изгубио сам највише времена, јер осим рођака нико од бивших чланова није могао да разговара на ту тему. На крају сам ипак успео.

"Светлана данас живи у Штутгарту, у Немачкој. Удата је и запослена и има двоје деце. Пробајте са Светланом", предлагале су бивше чланице "Божје деце" само одбијајући разговор. "Она је ипак напољу, њој је лакше да прича". Тако сам преко једног њеног рођака био у току и оних дана кад је била у Београду на одмору, испричао сам се са њом. Уз почетно уздржавање, пристала је. И што је интересантно, најпре је код куће спремала један концепт приче, да би сутрадан инсистирала да је то све што жели да каже и замолила ме да не буде потпитања. Ја сам такође хватао белешке, и уз помоћ њих покушаћу да презентирам Светланине путописе баш онако како је она то испричала.

БИЛА У ПАКЛУ "ФАМИЛИЈЕ ЉУБАВИ"

Тог лета очекивала сам три ствари. Да матурирам, постанем пунолетна, и да упишем Архитектонски факултет у Београду. Пошто сам прву ствар завршила беспрекорно, дошла сам код брата од стрица у Београд. Већ сам долазила и раније у Београд и стекла друштво.

Овај пут је уз дружење требало да прођем и пријемни и на архитектури. Преко дана сам спремила испит, а увече излазила. Биће фраза, али стварно сам била тужна, што моје матурско и студентско време треба да прође у овом времену кризе, депресије и песимизма. Чак и долазак из Зајечара у Београд, није променио битно тај утисак. Хватала ме је апатија и безвољност.

И како то обично бива, баш тих дана изненада сам упознала једног Американца, и то у по бела дана у Ташмајданском парку. Била сам на паузи у току полагања пријемног. Мислила сам да је унпрофоровац. Свидео ми се тако да сам бриљантно обртала мојих 300 енглеских речи. Сусрет са њим ми је као нека ињекција повратио оптимизам. Није више битно, али успут, положила сам пријемни.

"Али Роџер". Најпре сам мислила да је официр ОУН-а, али ми се после представио као свештеник Међународне хришћанске заједнице, која се зове "Фамилија љубави". Та организација, како ми је он објаснио, се бави поред верског и добротворним пословима свих врста. Помажу свим категоријама угрожених. и деци без родитеља, и хендикепираним лицима, старцима и сиротињи.

Висок, плав, продуховљен, светски човек, даса ипо. Била сам усхићена када је почео да ми се удвара. Наравно, нисам се много опирала. Била су то два незаборавна месеца. Лагала сам родитеље да сам код брата, а у ствари живела сам код Роџера у његовом изнајмљеном стану. Била сам сведок многих сусрета, посета многих странаца, многих журки, упознала сам неке наше људе који су већ приступили "Породици љубави", импоновало ми је што сам била девојка главног свештеника.

Уопште се нисам питала где је свештенику мантија, митра, панагија, крст, откуд свештеник да се удвара неком, које молитве читава. Додуше, читао је неке папире које је вадио из фасцикле, углавном се ту причало о љубави, срећи, узајамној помоћи и општој хармонији. Сам Роџер ми је рекао да фамилија има своје центре по целом свету а да им је седиште у Лос Анђелесу у САД, а да је вођа "Мистер МО". Тачније Дејвид Мозес, али од миља и љубави било је довољно рећи "Мистер МО".

Средином августа, у данима када сам очекивала пунолетство, Роџер ми је рекао да му је препоручено да иде за Италију, да је завршио мисију у Југославији. Како ми је рекао, захваљујући њему скоро 50 људи у Југославији је приступило "Фамилији" али, пошто је СР Југославија под санкцијама, упућени су у Мађарску. Затим ми је рекао да ме много воли и да би требало, ако исто осећам, да кренем са њим.

Да понесем новца што је могуће више, јер никад се не зна како ће где да крене мисија. Тако смо кренули за Италију, тачније у градић Монфалконе близу Трста. Претходно сам се на два дана вратила у Зајечар, да објасним родитељима да ми се пружа шанса да студирам у Милану. Уз најкреативније лажи у животу и сузе омекшали су и дали ми 2.000 ДЕМ да ми се нађе. Наиме, рекла сам да је у питању Институт младих талената, и да се ту производе будући студенти Архитектонског факултета у Европи, а који је у Милану.

Боравак на "Институту" траје шест месеци, кошта 1.400 ДЕМ, уз интензиван течај италијанског језика. Поред тих 2.000 ДЕМ, добила сам још 1.500 ДЕМ, од тетке и стричева. У Монфалконеу смо се обрели у једној великој кући у којој је већ живело око тридесетак људи. Роџер ми је рекао да су то све чланови Фамилије и да ништа не бринем.

У Монфалконеу, у ствари, почиње моја голгота. Роџер је био првих месец дана са мном. Знао је да сам понела 3.500 ДЕМ и вероватно му је требало тридесетак дана да ми их узме. Најпре је тражио за смештај 400 ДЕМ за три месеца унапред и прилог од 300 ДЕМ за "Фамилију". То сам одмах дала. Потом сам платила школу италијанског језика 500 ДЕМ. Затим сам потписала "револуционарни уговор". Тако се зове приступница за "Фамилију љубави". Том приликом сам платила таксу 100 ДЕМ и као "прилог" што је ред код њих.

Затим сам финансирала журку, "частила" у част мог приступања "Фамилији". То ме је коштало нових 70 ДЕМ. Успут да кажем да је било присутно преко 250 људи то вече. Морам рећи да је Роџер све време показивао пуно нежности и љубави према мени, а да сам ја била у облацима. Но, после месец дана, саопштио ми је да мора у САД, да има шансу да буде унапређен у старешину "Фамилије" за јужну Европу, те мора по инструкције у седиште у Лос Анђелес код Мистер Мозеса.

Замолио ме је да му позајмим 1.000 ДЕМ да му се нађе за пут. Понудио ми је могућност и да се венчамо, чим добије "распоред". Иако старији од мене целих двадесет година, зајапурена и узбуђена остала сам без текста и само сам потврдно климала главом. По његовом одласку препоручио ми је да будем под "патронатом" "Оца Марка" Италијана и да слушам његове проповеди и извршавам задатке које ми он даје.

"ПОРОДИЦА" РАЗНИХ ЛУДАКА И НАРКОМАНА

Тек тада ја у ствари почињем да спознајем суштину ове заједнице. Роџера више никада нисам видела. Ни једно писмо нисам добила, иако сам послала преко десет. Остала сам без новца, а пасош ми се налазио код "оца Марка". Потпуно избезумљена, схватила сам да сам тотално промашила. Али ни по јада. Марко ми није давао пасош да се вратим, јер побогу, ја сам одговорна, ја сам посвећеница, ја треба да радим и проширујем мисију, и да ће бити времена за Југославију и за родитеље.

До тада сам, да тако кажем, била поштеђена, ваљда ни ови овде нису знали докле смо "стигли" Роџер и ја. Само сам спремала по кући, вежбала италијански и некако се зближила са укућанима. Били су ту углавном Италијани са југа земље и неколико Украјинаца и Руса. Полако сам почела од промашаја са Роџером да правим шалу. Тада су ме зграбиле неке две из јужне Италије, и повеле са собом у друштво. Нашле су ми посао у некој продавници, а увече смо излазиле заједно. Неки пут се нисмо заједно враћале. Тада су ме страшно прекоравале.

У смислу: стан имаш, услове имаш, што скиташ. Наставила сам по свом. Све је то било неко моје пражњење и нека моја авантура. Али онда ме је Марко озбиљно упозорио и коначно после шест месеци упознао са програмом "Фамилије": "Ми смо светска Фамилија, Фамилија љубави, љубав је циљ и љубав је средство. Љубављу проширујемо заједницу, секс је есенција љубави, не смемо избегавати секс, јер мисија наше заједнице очекује од нас да се сами у име Фамилије, у име љубави, у име Христово, нудимо и љубављу привлачимо друге."

Била сам потпуно ментално, психички и емотивно разбијена. Једно време уопште нисам имала снаге. Препустила сам се стихији, да би некако у ходу нашла решење. Конкретно речено, проституисала сам се. Ипак временом, сетила сам се решења. Пошто је увек неко био са мном решила сам да у погодном тренутку док моја пратиља буде флертовала на једном крају бара, да ја пожурим са неким другим, затим одем у неки смештај, направим фрку и изазовем долазак и хапшење од стране полиције. Тако би довела себе у ситуацију да будем депортована. Тако нешто сам и учинила. Није битно како, али после пет месеци проституције и једанаест месеци проведених у "Фамилији љубави" била сам депортована у Југославију.

Шта да кажем, за тих пет месеци, важила сам за средње успешну мисионарку са четрнаест доведених момака. Оне боље су толико успевале за месец дана. Фактички сваки трећи са којим су спавале био је заврбован. За мушкарце исто важи. Али, учинак им је десет пута мањи од нашег. Међутим, пошто је хомосексуализам дозвољен као и бисексуалност, појединци су тако комбинујући "постигли резултате". Не би можда све изгледало тако прљаво и скарадно, да није било и довођења деце, те односа међу нама самима у самој кући. Да не причам о томе.

Иначе, да не заборавим, све нас су "свештеници" "Фамилија љубави" уценили проклетством, ако било шта из Фамилије испричамо напољу. Тако је кажу, наредио "Мистер МО". Иначе, унутар куће било је и дроге и алкохола, ма свега до лудила. Колектив лудака, што наркомана, што алкохоличара, што нимфомана, хомосексуалаца, лезбијки, педофила, и у најбољем случају разнородних перверзњака.

По цео дан раде негде, рмбају, онда оставе паре Марку, и скачу једни на друге, и тако... Надам се да је ово довољно.

Ја сам се скрасила некако у Зајечару, и на таласу мог авантуризма се удала за једног типа са којим и сада живим - "Југо-Шваба". Живимо у Немачкој, имамо двоје деце. Рекла бих да је све у реду. Да, све је у реду. Једино што не могу више, то је да гледам филмове, углавном су амерички."

У досијеима органа МУП-а Србије било је забележено небројено случајева нестанка. Секте су један од праваца дејства радника који раде случајеве несталих лица, управо због бројности оних који су као чланови разних верских група незнано напустили своје место боравка. Исход некад може да буде као у Светланином случају, али је најчешће сасвим другачији са последицама о којима смо већ причали појединачно приказујући секте.

Раде је практиковао трансценденталну медитацију. Осим тога, доста је читао и уопште проучавао Индију. Познавао је и индијску музику. Водио је и неке своје белешке. То нам је и био једини путоказ за какво-такво објашњење онога што се догодило. У једном од текстова написаних на санскриту писало је у преводу: "Преко воде до Сунца и слободе." Очито да је кроз медитације он створио неку своју визију универзума, слободе, космоса, бесконачности, те да је трасирао неки свој замишљени пут.

У лето 1998, пред залазак Сунца које је на хоризонту скоро додиривало Дунав, како су нам објаснили сведоци, његови другари, Раде је из само њему знаних разлога нагло скренуо ауто низ обалу и упловио њиме у воду у правцу Сунца. Да ли му се указала слика из његових медитација и изазвала реакцију да крене својим путем?

Раде се и даље води као нестало лице.

У последње време, како се јавност узбуркала, све секте и верске заједнице воде рачуна о имиџу, тако да последњих година и не бележимо драстичне случајеве сексуалног искоришћавања, што значи да се нешто слично неће опет догађати.

ПОШТАР ЖАРКО НОВОВЕРАЦ

Седамдесетих и осамдесетих година, док још није било агенција за пословну пратњу, деловале су агенције за релаксацију и опуштање, и то под именима Јога за сваког, Јогом до мира и љубави, Бихарска школа јоге, Центар за тантричку медитацију, Ошо Раџниш центар.

Реч је, ипак, о злоупотреби ових техника. Данашњи, а и начелно гледано, јога-центри уопште не личе на тадашње. Исто важи и за секту харе Кришна док се у то време окупљала на старој адреси. Заиста, приче из сваког од ових центара толико су личне да им се само адресе разликују. Зато ћу дати јединствен приказ мисионарења ових група. Наиме, ашрами 70-их и 80-их били су обично у великим становима. У њима је живео и води вежбе гуру, евентуално са неким помоћником.

Практиканте, а чешће практиканткиње, бирао је лично гуру. Кандидаткиње су биле фасциниране гуровим познавањем духовних знања, убедљивим речником и невиђеним техникама, а на крају су биле опсењене гуруом. Техничовање је подразумевало и могућност комплетног аранжмана са спавањем и могућност дневног боравка, дакле пун пансион.

Уз помоћ једне љубоморне практиканткиње и неколико родитеља кренуло се у општу потрагу за овим ашрамом и на крају је утврђено шта се све тамо радило, додуше на добровољној основи. Мислим да ће најсликовитији пример бити исечак из дневника једне јогисткиње:

7.00 – буђење

7.30 - медитација, која је увек укључивала и вођење љубави

9.00 – доручак

9.30 - дневне обавезе - спремање ашрама, чишћење, одлазак у продавницу

12.00 - 14.00 - личне обавезе - решавање личних и текућих питања

15.00 – ручак

15.30 - 17.00 - одмор - слободне активности

17.00 - хата јога

18.00 - карма јога

19.00 - гуруово предавање

20.00 - "медитација"

21.30 – вечера

22.00 - 23.00 - слободне активности

Поновичу још једном да данашњи јога-центри немају ништа слично са претходним и своде се на најчешће тронедељно техниковање по један сат дневно. Додајем да је и тада било истих центара који су, као и данас, јогу, зен, медитације и сличне технике обављали неколико пута недељно, обично у неким спортским центрима, и на начин који је одговарао правилима тих техника.

Поштар Жарка знали су скоро сви. Стари Бановци су мало место, а он већ тридесетак година доноси писма, уплатнице, пакете, плате... Осим тога, врло је комуникативан, уме са људима, нађе увек лепу реч и за децу и за старе. Звали су га, више од миља "Нововерац", јер је припадао Јеховиним сведоцима, али то народу није била никакав препрека за дружење са њим. Дешавало се да уђе у кућу, седне, поприча, упита за добро здравље, поигра се са децом, мало мисионари, али то није изазивало нетрпељивост код мештана.

Све њих једнога дана изненадила је вес да је Жарко Нововерац у болници, због тога што је претучен. Најпре се помислило да је неко покушао да му отме новац којег је носио пензионерима. Ко би, иначе, тукао тог доброћудног човека од 50 година? "Силеџија" се сам пријавио. Био је то у ствари Слаћан, дечак из комшилука, ученик осмог разреда, али прилично развијен за своје године. Упитан зашто је то учинио, одговорио је као из топа: "Шта друго да радим са маторим манијаком?" Кад се мало сабрао, објаснио је цео след догађаја.

"Са Мајом се знам дуго, али мало боље од пре три месеца, када смо почели да се забављамо. Пошто јој је тек дванаест година изненадио сам се када сам чуо да јој нисам први дечко, јер се, барем овде у Бановцима све брзо сазна, а ја је нисам видео ни са једним. О својим претходним искуствима уопште није хтела да прича. Прекјуче смо губили час и решио сам да свратим до ње. Код куће сам је и затекао, али уз њу и поштару Жарка, који ми се обратио строгим речима: 'Маја ми је све испричала. Да си је оставио на миру!!!' 'Али, чика Жарко, зашто је браните од мене, ја сам њен дечко'. 'Њен дечко сам ја, и то 5 година, и не дозвољавам да јој ико приђе, она је одрасла уз мене!!', одговорио је поштар. Збуњен, не верујући му, упитао сам Мају да ли је то истина."

Жарко, деформисаног израза лица, необичајено нервозан, опет је викнуо: "Ево кажи му сад сама!!!" Она је, плачући, потврдно одговорила и замолила да никоме не причам, да је све почело када је кренула у школу, уз причике и бомбонице и благо мажење. После тога је Жарко тражио да га Маја мази, а временом су почели то да раде наги. Маја је тек после неколико година била у стању да схвати шта јој се дешава, али тада јој је било јасно да од бруке и срамоте не сме то никоме да исприча.

Једноставно се по некој инерцији и даље виђала са Жарком без снаге и начина да му се супротстави. Наравно, то се радило када родитељи нису били код куће. За остале мештане само улажење Жарка у нечију кућу није било ништа необично. "'Како сте могли, дете од седам година, а ви 45, можете деда да јој будете?!', викнуо сам сад ја на Жарка, а он ме ухватио у намери да ме избаци из куће, што сам и дозволио. Међутим, стрпљиво сам га чекао и сачекао иза ћошка, и било је шта је било".

ЗЛОУПОТРЕБА ЛАЖНОГ ПРОПОВЕДАЊА

То се догодило средином 1998. године. Био је то један од најтежих случајева сексуалног искоришћавања (обљубе) над лицем млађим од 14 године. Не кажемо да Јеховини сведоци то проповедају, али је чињеница да није тачно да их њихово верско опредељење аутоматски, само по себи, и припадност овој заједници, уз бесомучно бубање стихове верзије и њихових цитата из Библије, чини богоугодним, аутентичним и одбраним да буду "спасени", а што они, пуни самољубља, тврде, не потврђујући то увек и на делу.

Тим пре што ово није једини случај почињеног кривичног дела и уопште испољене девијантности код јеховиста. То, уосталом, илуструју и неки од претходно наведених примера из криминалистичке и судске праксе.

Када су секте у питању не кажемо да је потребно стално бити у неком параноичном страху, али одређена доза опреза мора увек бити присутна, па чак и ако вам дете пева у црквеном хору.

Сестре Јована (17), Јелена (15) и Ивана (13) већ су две године певале у хору једне цркве у Београду. Становале су близу, па су родитељи најстаријој Јовани поредили дужност да пази на безбедан одлазак и повратак. Понекад им је било дозвољено да се дуже задрже у граду, или код куће неког из школе или хора. Та задржавања временом су постали све чешћи, али родитељи, схвативши узраст деце, нису интервенисали, тим пре што су се кући враћале у пристојно време. Међутим, једне вечери све три су улетеле у кућу престрашене и избезумљене.

Исту причу испричале су и родитељима и полицији. Један учтиви, врло љубазни господин четрдесетих година, дугогодишњи члан хора, већ дуже време разговара са њима о свему: о музици, начину певања, концертима којима је присуствовао широм света, религији, животу... Задивљеним девојкама бивало је све интересантније са њим, па су оберучке прихватиле позив да пођу код њега. Готово редовно после вечерње службе ишло се код Аце кући.

Он је живео сам у једнособном стану, препуном књига, плоча, касета, албума са фотографијама. Једне вечери почео је најпре да прича о својој усамљености, затим колико му значи друштво њих трећи, да би на крају неочекивано насрнуо на Јовану на очиглед сестара. Ове две покушале су да га одвоје од ње. Настало је тешко рвање, стезање, цепање одеће, вриштање... Јована је већ била полугола. Некако су успеле да се извуку, да успут поделе гардеробу и стигну кући, а потом и у полицију. Дело је квалификовано као силовање у покушају.

Аца је сутрадан признао све. Увидом у евиденцију, утврдили смо да му ово није први случај из области сексуалних деликата. Он је објаснио да то све потиче из усмерења тантре - леве тантре - чији је он био практикант, те да је то у ствари, била једна врста медитације коју одређене жене нису схватиле, па су га зато пријавиле. Такође, на питање одакле му код куће толико књига Шри Чинмоја, открио је да је од пре неколико година његов следбеника и да његово певање у црквеном хору није у супротности са учењем Шри Чинмоја.

Ово се догодило у јесен 1997.

